

If I'm Being Honest

Dan Karaty

If I'm Being Honest

Hoe ik van verborgen alcoholist een gelukkig man werd

Vertaald door Rebekka W.R. Bremmer

ISBN 978-90-225-9772-9
ISBN 978-94-023-2009-1 (e-book)
NUR 402

Oorspronkelijke titel: *If I'm Being Honest*
Vertaling: Rebekka W.R. Bremmer
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Frank Ruiters
Auteursfoto: © Frank Ruiters
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Dan Karaty
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Natasha, elke ochtend spreek ik mijn dank uit voor jouw steun en toewijding aan mij en ons gezin. Ik zal eraan blijven werken om de man en echtgenoot te zijn die je verdient. Quinn en Daniel, ik zal eraan blijven werken de vader te zijn die jullie verdienen. Dit boek is voor jullie.
Ik hou van jullie.*

Proloog

Het was 2018, aan het begin van de zomer, en er leek maar geen einde te komen aan mijn reisjes van New York naar Amsterdam en terug. Ruim tien weken lang vloog ik voor een paar dagen naar Amsterdam om de televisieserie *Soof* te filmen, een nieuw seizoen van ons succesvolle programma *Dance, Dance, Dance* te jureren en de televisiespecial *Got Talent Worldwide* te presenteren. Daarna vloog ik weer terug naar huis om door te werken, bij mijn gezin te zijn en verder iedereen tevreden te houden. Om het dan vier dagen later nog een keer te doen. Telkens weer. Tussendoor moest ik ook nog naar Seattle en Los Angeles, alsof mijn biologische klok nog meer verwarring kon gebruiken. Het was allemaal mijn eigen schuld. Toen ik ermee instemde de programma's te doen en het schema accepteerde, wist ik waar ik aan begon wat betreft het reizen en het constante tijdsverschil. Ik had al eerder zo'n schema gehad, waarbij ik zelfs vanuit Los Angeles moest reizen – wat vijf uur vliegen is van New York –, maar toen was ik jonger, had ik geen kinderen. Dit zou moeilijk worden.

Een paar dagen voor ik aan dit intensieve reisschema begon,

staarde ik naar de gedetailleerde planning op mijn telefoon en kwam het even heel hard aan, een soort vlaag van helderheid. Ik zei tegen mezelf dat ik de komende maanden alleen door kon komen, op hoog niveau kon presteren en al mijn verplichtingen na kon komen, als ik minder zou drinken. Plannen, alertheid en altijd klaarstaan zijn een paar van mijn sterke kanten, maar de moed zakte me steeds meer in de schoenen wanneer ik naar de planning van de komende dagen keek. Ik wist dat het onmogelijk was 's avonds helemaal geen wijn meer te drinken; het was mijn gewoonte en mijn leven wordt bepaald door gewoontes. Bovendien waren alle eerdere pogingen tevergeefs geweest. Door de wijn kon ik me ontspannen en aan het einde van de dag even uitblazen, dus hield ik mezelf voor dat ik alleen maar hoefde te minderen. Let wel, minderen betekende in mijn geval één fles leegdrinken in plaats van de twee of, als het soms echt een lange nacht was, drie die tot de mogelijkheden behoorden. De sporadische lunches die vooral uit wijn bestonden kon ik ook wel vergeten. Dat moest me toch wel lukken? Ik was op elk ander vlak in mijn leven gedisciplineerd, van planningen en werkrouines tot aan fitness- en eetchema's. Zolang ik me kan herinneren is op een fatsoenlijk tijdstip naar bed gaan en 's ochtends weer vroeg opstaan makkelijk voor me geweest, regelmatig naar de sportschool gaan een gegeven en op tijd op afspraken komen een must. Drank minderen was gewoon een extra schema, en hoe broos het ook was, ik geloofde echt dat ik me eraan zou houden. Vat het woord 'geloofde' alsjeblieft niet te licht op, ik geloofde het echt.

Ik kwam na een nachtvlucht in Amsterdam aan en was om acht uur 's ochtends bij mijn hotel. Om me zo snel mogelijk thuis te voelen, pakte ik zodra ik was ingecheckt altijd alles hele-

maal uit en dit keer was het niet anders. Zie je wel? Ik was gedisciplineerd. Nadat ik een paar uur had geslapen lunchte ik, ging ik naar de fitnessruimte om te sporten en douchte. Discipline. Weer. Toen begon het wachtspelletje. Het was mijn doel niet vóór het magische tijdstip van vijf uur 's middags te drinken. Dat doel bereikte ik, al wachtte ik ook geen seconde langer. Ik begroette Dennis, de barman van het hotel, met een omhelzing, wat al genoeg zegt. Terwijl we over onze gezinnen kletsten en bijpraatten, schonk hij me een flink glas van mijn favoriete rode wijn in. Het kostte me al mijn kracht om het glas nonchalant naar me toe te halen, op te tillen en een heel klein slokje te nemen. De waarheid was dat ik al sinds het vliegtuig die ochtend geland was en ik wakker was geworden aan dit drankje had gedacht. Het liefst had ik het volle glas van de bar gegrist en een flinke teug genomen, maar ik moest de schijn ophouden. De schemerig verlichte bar was nog leeg, omdat die nog maar net was geopend, dus bespraken Dennis en ik het nieuws terwijl ik mijn eerste glas leegdrank. Zonder het te vragen schonk hij me meteen weer met een royale hoeveelheid bij, en toen waren er inmiddels een aantal andere gasten binnengekomen die zijn aandacht vroegen. Met mijn hoofd gebogen over mijn telefoon scrolde ik door nieuws en social media en joeg mijn tweede glas erdoorheen. De realiteit van die avond en van mijn beslissing om minder te drinken begon tot me door te dringen, gepaard met een oprecht gevoel van droefheid en teleurstelling bij elke slok die ik nam. Ik zag dat mijn avondje drinken al bijna ten einde was. Met het derde glas wijn van Dennis was de fles leeg en dat nam ik mee naar mijn kamer. Meestal kreeg ik een upgrade naar een prachtige suite, volstrekt onnodig omdat ik in mijn eentje was, maar wel zeer gewaardeerd. Met de televisie aan

maar het geluid uit, en de muziek uit mijn reisspeakers, duurde het niet lang voor er nog maar een bodempje in mijn glas zat. De televisie en de muziek stonden aan om me subtiel af te leiden van het belangrijkste gebeuren: het onophoudelijke gezeik in mijn hoofd. Ik had mezelf beloofd dat ik minder zou drinken, en ik geloofde dat ik me daaraan kon houden. Maar ik was er natuurlijk ook helemaal zeker van dat ik best meer aankon, en er ook recht op had, dat ik het mezelf niet moest ontzeggen. Ik belde de roomservice en bestelde mijn gebruikelijke salade met gegrilde kip, en toen hoorde ik de volgende woorden: ‘Wilt u daar iets bij drinken, meneer Karaty?’

Ik bleef even stil. Toen zei ik: ‘Twee glazen pinot noir, alsjeblieft.’

Geen discipline.

Het was gewoon zo frustrerend dat ik me vrijwel overal toe kon zetten en alles voor elkaar kon krijgen, behalve dit. Ik wist diep vanbinnen dat ik niet nog meer moest drinken en de woorden ‘nee, nee, nee’ stegen helemaal naar mijn borstkas en keel tot ik mijn mond opendeed en ‘ja’ zei. Ik ijsbeerde een tijdje door de kamer voor ik me erbij neerlegde. Hé, normaal gesproken zou ik drie glazen hebben besteld, dus dit was een verbetering, zei ik tegen mezelf, en het bedroefde, teleurgestelde gevoel maakte meteen plaats voor opwindning. Alleen al bij de gedachte aan meer wijn stroomde er letterlijk een gevoel van warmte en vreugde door me heen.

Al jarenlang was er elke avond dat beslissende moment waarop ik besloot een grens over te gaan. De meeste mensen zullen het feit dat ik toen al anderhalve fles wijn had gedronken buitensporig vinden, en ja, ik was wel aangeschoten, maar ik was oké. Ik

kon het dienblad van de roomservice voor de deur zetten, er een punt achter zetten en naar bed gaan, en 's ochtends weer fris als een hoentje zijn. Maar zo zat ik niet in elkaar. De innerlijke dialoog van 'je hebt genoeg gehad, je zei dat je zou minderen, bel Natasha gewoon en ga naar bed' leek steeds meer op een ruzie. Het weerwoord klonk vol rechtvaardiging: 'Het gaat prima, je bent alleen, gun jezelf wat rust. Bovendien ga je morgenochtend sporten. Kom op, je bent Dan Karaty, je verdient het.'

Geen discipline. Ik liep weer naar beneden, ging langs bij Dennis' bar en haalde nog een glas wijn om mee naar mijn kamer te nemen. Ik weet niet wie ik dacht voor de gek te houden door af te wisselen tussen de bar en roomservice. Ik weet zeker dat ze onderling contact hadden en wisten hoeveel ik bestelde. Waarschijnlijk kon het ze niets schelen, maar dit waren de spelletjes die ik speelde. Ik ging weer naar boven. Met een vers, vol glas in mijn hand staarden mijn glazige ogen me aan in de spiegel van de lift. Ik werd niet blij van wat ik zag, maar ik accepteerde het. Terwijl ik door de lange, kronkelende gang naar de laatste kamer aan de rechterkant liep, bleef ik maar herhalen: 'Dit is wie je bent en het is oké.' Ik nam een besluit. Dat haalde de druk van de ketel, gaf me een vredig en troostrijk gevoel, maakte me zelfs blij. Ik zou mezelf voortaan toestaan te drinken zonder daar nog vraagtekens bij te zetten. Het zou goed komen. Dat was het belangrijkste.

Toen dat glas bijna op was, schalde mijn muziek hard door de kamer en trad ik een andere dimensie binnen. Ik opende de kleine fles rode wijn uit de minibar en begon daaraan. Toen ik aan het derde flesje uit de minibar bezig was, stak mijn discipline weer de kop op. De wekker van mijn telefoon zou om 22:30 afgaan om me eraan te herinneren te stoppen. Hij ging af. Ik zette

hem uit. Op de een of andere manier drong de betekenis van die wekker wel tot me door. Als ik de volgende dag wilde overleven, dan was het nu tijd om naar bed te gaan. Discipline.

Diezelfde wekker maakte me acht uur later wakker uit mijn bewusteloze, dronken slaap. Binnen dertig seconden was ik in paniek. Wie had ik geappt? Wat had ik gezegd? Had ik met Natasha gesproken? Alles was een beetje wazig. Nadat ik die gebruikelijke shitsooi op een rijtje had gezet, dacht ik diep na over de voorgaande nacht. Ik had een belangrijk besluit genomen toen ik door die gang liep en een van de laatste obstakels voor mijn drankgebruik had weggehaald. Ik gaf mezelf volledige toestemming om te drinken. Geen willekeurige regels of beperkingen meer. Die waren niet goed voor me en ze waren ook niet meer nodig. Die nacht schiep een slecht precedent voor de toekomst en leidde tot een verergering van mijn slechte gewoontes. Maar daar dacht ik toen niet aan. Ik ging sporten. Discipline.

1. De Karaty-clan

Ik ben geboren op 1 oktober 1976, als de jongste van de vijf kinderen van Thomas en Jane Karaty. Tommy is mijn oudste broer en dan heb je mijn andere broer Andrew en mijn zussen Candice en Alexis. We waren altijd al een hechte familie en dat zijn we nog steeds. Mijn vader Thomas, geboren in 1940, en mijn moeder Jane, geboren in 1946, zijn op 24 september 1967 getrouwd en nog steeds gelukkig met elkaar. Op elke willekeurige avond kun je mijn vader horen zeggen: 'Janie, kom eens op mijn schoot zitten,' al wordt hij meestal lachend door mijn moeder afgewezen. Ze wonen nog steeds in het huis waar we zijn opgegroeid, dus Kerstmis wordt elk jaar in dezelfde kamers, om dezelfde open haard en onder hetzelfde dak gevierd als toen we nog klein waren. Dat is geweldig.

Hoe ouder mijn broers, zussen en ik worden, hoe meer we van elkaar lijken te verschillen, al zijn we nog steeds close en in verschillende mate betrokken bij elkaars leven. Omdat de leeftijdsverschillen tussen ons niet groot zijn – Tommy en ik schelen maar negen jaar – hebben we veel lol met elkaar gehad. Voetbal was de lievelingssport van de familie, of het nu in de achtertuin,

het souterrain of ieder in onze eigen teams op het veld was. De meeste avonden aten we samen aan de eettafel, compleet met grappen en meningsverschillen, en soms kregen mijn broers standjes vanwege hun slechte cijfers. Op zondag werd er normaal gesproken gebruncht nadat we naar de kerk waren geweest, al weet ik niet hoe en waarom mijn ouders dat zichzelf elke week aandeden. Mijn vader zat altijd toeterend in de stationcar te kijken hoe wij een voor een naar buiten druppelden. Hij keurde steevast de kleren die Alexis die dag had gekozen af en stuurde haar huilend terug naar binnen om zich om te kleden. Zodra ik in de auto zat begonnen mijn broers me zoals gewoonlijk te slaan en knijpen en okkernoten uit te delen, waar ze ook tijdens de kerkdienst gewoon mee doorgingen. Aangezien mijn vader zelf altijd stipt op tijd was – ik neem aan dat ik dat van hem heb – wond hij zich enorm op dat de vrouwen nog niet in de auto zaten, om over het gedonder op de achterbank maar te zwijgen. Je kon zowat de stoom uit die arme man zijn oren zien komen. Ter verdediging van mijn moeder: zij moest voor ze aan zichzelf kon denken alle kinderen helpen zich klaar te maken, wat een onmogelijke taak was, dus zij had echt wel recht op die extra minuten. Mijn moeder, Miss Jane of Zuster Jane, zoals we haar soms noemen, is een heilige. Ik snap niet dat ze mijn vaders boosheid toen pikte. Zij was degene die het ontbijt had gemaakt, had opgeruimd, iedereen had klaargemaakt en de deur had uitgekregen. Maar ze vertrok geen spier. Ze is altijd degene geweest die ons bij elkaar heeft gehouden en ons voorbeeld is geweest als het gaat om empathie, liefde en vriendelijkheid. Omdat ik de jongste ben, had ik haar voordat ik naar school ging een jaar voor mezelf. Daar hebben we volop van genoten. Ik wilde altijd een wandelingetje maken en de eendjes voeren in de vijver vlak bij ons

huis, maar eerst moesten we het huis schoonmaken. Nog steeds maak ik mijn bed op, houd ik het huis netjes en heb ik de discipline om voordat ik naar buiten ga eerst mijn taken af te ronden. En er was áltijd tijd om te wandelen en de eendjes te voeren. Maar die zondagochtenden waren wel wat hectisch. Om vijf over tien gingen we dan eindelijk op weg naar de dienst die om tien uur begon. Zo'n tien minuten later liepen we, zo stil als mogelijk was voor zeven Karaty's, de kerk in, op zoek naar een kerkbank waar we met z'n allen naast elkaar konden zitten. Als kind had ik echt niets door, maar man o man, wat moeten mensen gek van ons zijn geworden.

We zijn grootgebracht in een welvarend stadje genaamd Wyckoff. Het was pittoresk, met prachtige huizen, rustige straten, hoge bomen en grote, groene gazons. Onze achtertuin was gigantisch, perfect om te voetballen en American football en honkbal te spelen. En wat hebben we veel gespeeld! We gingen op de fiets de stad in om pizza en ijsjes te kopen, en vaak gingen we ook langs de snoepwinkel. Zomers waren we van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat buiten en konden we veilig van het ene huis van een vriendje naar het andere. In de winter was alles wit besneeuwd. Er waren sneeuwballengevechten en op de meeste gazons prijkte een sneeuwpop. Je zou kunnen zeggen dat we onze jeugd in een bubbel doorbrachten, omringd door bossen en beschermde natuurgebieden en toch maar dertig minuten van de herrie en chaos van New York City vandaan. Met een paar vriendjes maakte ik altijd de grap dat wij in het getto van Wyckoff woonden, aangezien er andere delen van de stad waren met grotere huizen en mooiere auto's. We waren niet rijk, maar we kwamen nooit iets tekort. Als ik nieuwe Jordans wilde, dan

kreeg ik nieuwe Jordans. Op het eerste gezicht en volgens de meeste mensen was dit hechte gezin van Ierse, Schotse en Syrische afkomst het toonbeeld van perfectie. Wij waren de Karaty's.

Mijn ouders waren allebei dansers op Broadway en zaten in musicals als *West Side Story*, *Mame* en *Hello Dolly*. Ze scheppen er niet over op, maar mijn vader speelde met Angela Lansbury in een musical en verscheen regelmatig in de Perry Como Show, een variétéprogramma. Mijn moeder trad dagelijks op met een jonge Goldie Hawn, die ook haar huisgenoot was. Nadat ze waren getrouwd besloot mijn vader, die aan de universiteit van Notre Dame in de staat Indiana had gestudeerd, met tegenzin effectenmakelaar te worden om voor stabiliteit te zorgen voor zijn snelgroeïende gezin. Op sommige momenten geeft hij eerlijk toe dat het hem in het verleden wel pijn heeft gedaan te bedenken wat er was gebeurd als hij dat niet had gedaan, omdat veel van zijn collega's roemrijke carrières opbouwden in de showbusiness. Maar velen lukte dat ook niet, dus koos hij voor een baan met meer zekerheid. Daardoor kon mijn moeder thuisblijven en voor ons zorgen, wat ze allebei graag wilden. Hoewel ze een talentvolle danser en performer was, droomde mijn moeder ervan thuisblijfmoeder te worden en zoveel mogelijk kinderen groot te brengen. Mijn ouders maakten een afspraak die hen beiden gelukkig maakte; hij zou kostwinner zijn en zij zou de kinderen grootbrengen, en dat was ongeveer twintig jaar lang het geval. Toen ik twaalf was, kozen mijn ouders er weer voor hun passie te volgen en openden ze een ongelofelijk succesvolle dansschool genaamd *In The Spotlight* – ziedaar mijn dansopleiding. Er werd altijd wel ergens in huis gedanst, en mijn zussen leerden me nieuwe pasjes zoals de Roger Rabbit en de Wop,

maar verder interesseerde het me in het begin niet zo. Pas in het tweede of derde jaar van het bestaan van de school ging ik er soms heen. Je kunt wel zeggen dat mijn interesse in meisjes daarmee gepaard ging. Ik ging meedoen met een les voor jongens die mijn vader gaf, en ik vond het geweldig! Tot die tijd had ik alleen foto's gezien van mijn ouders die dansten, en een paar simpele dansjes in huis. Om mijn vader nu in actie te zien was cool. Hij was echt goed. Het duurde niet lang voor ik verschillende lessen per week ging volgen, sommige met alleen maar jongens, maar de meeste met de meisjes. In The Spotlight werd echt een famielieding. Ruim dertig jaar later hebben mijn ouders de dansschool nog steeds en wordt die door Alexis gerund. Dat is het korte verhaal.

Het lange verhaal is kleurrijker. Mijn ouders namen een gigantisch risico toen ze de dansschool openden, maar dat deden ze omdat mijn vader achtenveertig was en zich ellendig voelde. Hij had regelmatig paniekaanvallen, waarmee hij soms in het ziekenhuis belandde, en hij kon er niet meer tegen. Hij was heel ongelukkig in zijn baan als effectenmakelaar, en ongetwijfeld maakte dat mijn moeder ook ongelukkig. In die tijd was ik me daar volstrekt niet van bewust, en ik geloof mijn broers en zussen ook niet. Mijn ouders deelden dit soort situaties nooit met ons. Uiteindelijk stopten ze alles wat ze hadden in de dansschool. Het was een risico dat het waard was om te nemen, maar het harde werken en de opoffering die het kostten om een onderneming op te zetten, leidden ertoe dat er 's avonds laat pizza's werden besteld in plaats van samen een maaltijd te eten, dat er het hele weekend werd gewerkt in plaats van naar de kerk te gaan op zondag, en een heleboel andere veranderingen in de gezinsdynamiek. Ikzelf had er enorm profijt van dat mijn ouders besloten

hadden een eigen bedrijf te beginnen. Ik moest leren zelfstandig te zijn en voor mezelf te zorgen, mijn huiswerk en vrije tijd goed te plannen, en best vaak mijn eigen maaltijden te verzorgen. Ik had ook goed zicht op alle ballen die ze in de lucht moesten houden: gezin, werk en elkaar. Ze worstelden ermee, zoals veel ondernemers, en maakten lange dagen, maar uiteindelijk hadden ze succes. In de beginjaren van de dansschool moest mijn vader er nog als effectenmakelaar naast werken om de rekeningen te kunnen betalen. Hij had twee banen en probeerde een dansschool van de grond te krijgen en dan coachte hij ook nog mijn honkbalteam. Hoe dan? Er zijn gewoon niet genoeg uren op een dag. Mijn moeder stond nog steeds langs de lijn bij mijn voetbalwedstrijden, stopte me 's avonds in en besprak met me wat het betekent een goed mens te zijn. Ze waren er altijd voor me en daar ben ik hun eeuwig dankbaar voor.

Ik omarmde de onafhankelijkheid en toen ik eenmaal op de middelbare school zat, werd ik er heel goed in mijn eigen plannen te maken, mijn maaltijden en transport te regelen en mijn verplichtingen na te komen. Ik had school, sport, dans en een sociaal leven en dat alles had ik goed voor elkaar. Behalve voor wiskunde haalde ik vrij makkelijk goede cijfers. Het maakte niet uit waar ik aan begon als kind, of zelfs als volwassene, ik kon het meteen en ik kon het goed. Hoewel ik niet lang ben, slechts 1,68 meter, was ik heel goed in sport. Honkbal, basketbal en tennis, ik kon het allemaal, maar ik was het beste in voetbal. Ik was snel, behendig en bovenal volhardend. Als middenvelder hielp ik mee het tempo van de wedstrijd te bepalen, gaf ik vooral assists, maar scoorde ik zeker ook. Aan het einde van de brugklas werd ik in het selectieteam geplaatst en bleef daar de volgende drie jaar in spelen. In mijn laatste jaar vroeg mijn coach me van

positie te wisselen van middenvelder naar spits, wat ertoe leidde dat ik bij de topscoorders van New Jersey kwam te zitten. Daar ben ik trots op, en hoewel ik dol was op voetbal gebeurde er in het een-na-laatste jaar iets wat ik nooit ben vergeten. Bij de beslissende wedstrijd van het jaar, die zou bepalen of we doorgingen of naar huis moesten, stonden we na twee verlengingen nog steeds gelijk en moesten er penalty's worden genomen. Aangezien ik een van de beste spelers in het team was met een heel goed en accuraat schot, keek de coach in mijn richting toen hij de vijf spelers koos om te schieten. Onze blikken kruisten en ik schudde subtiel mijn hoofd. Toen liep ik weg. Ik was het mijn coach, mijn team en vooral mezelf verschuldigd dat schot te nemen, maar ik was doodsbang. De speler die hij in plaats van mij koos miste, we verloren en ons seizoen was ten einde. Hoewel ik wist dat ik dat schot had moeten nemen en dat ik het normaal gesproken tien van de tien keer erin zou schieten, won mijn faalangst het van me. Ik herinner me nog hoe teleurgesteld ik in mezelf was.

Ik stopte veel tijd en moeite in dansen en sporten. Ik trainde eindeloos in de dansschool en over het algemeen vond ik dat leuk om te doen. Ik had vrienden en vriendinnetjes van school, voetbal en de dansschool. Mijn sociale leven was bruisend, maar sociaal zijn betekende meestal ook drinken. Ik was nog niet eens veertien of ik had die twee al aan elkaar gelinkt. Ik zag hoe mijn broers dronken toen ze op de middelbare school zaten, daarna mijn zussen, en ik dacht dat het cool was en dat het hoorde. Ik kon niet wachten tot het mijn beurt was. Nadat ik in de tweede klas een mixdrankje van een vriendin van mijn zus had geproefd, ging ik in de zomervakantie helemaal los. Bier was verschrikkelijk vies, maar ik dwong mezelf het te drinken en klas drie was

nog niet eens begonnen of ik had al meerdere keren overgegeven en mezelf bewusteloos gedronken. Ik was veertien jaar. Een paar vrienden dronken net zoveel als ik, maar ik kan me niet herinneren dat er iemand anders was die er zo naar op zoek ging. Het was mijn doel om drank te krijgen en meestal lukte dat door erom te zeuren bij mijn eigen broers of zussen of bij die van vrienden. Aangezien ik de jongste was, hadden mijn ouders dit al eerder meegemaakt, dus was het van belang dat ik respectvol was en het niet te opvallend deed. Ik dronk tijdens de weekenden. Om eerlijk te zijn kan ik me vanaf die tijd nauwelijks nog weekenden herinneren zonder drank.

Toen het tijd werd een studie te kiezen, was het voor mij vanzelfsprekend dat ik naar de universiteit zou gaan, ook al hadden mijn broers en zussen besloten dat niet te doen. Ik was klaar voor de volgende stap in mijn leven. Mijn vader, afgestudeerd aan Notre Dame en in die tijd een voorstander van de universiteit, was helemaal in zijn nopjes. Samen kozen we voor Villanova University, een fantastische school op een prachtige campus in Pennsylvania, twee uur rijden bij ons vandaan. Dit was bepaald geen stap de grote, boze wereld in, aangezien Villanova een mooiere en grotere versie van mijn middelbare school was, maar het was een grote stap in de goede richting. Dus pakte ik eind augustus 1995 mijn cd's en kleren in, de enige spullen die echt van mij waren, vertrok uit mijn ouderlijk huis en ben er daarna nooit meer ingetrokken.

2. Alter ego

Aan het einde van mijn eerste studiejaar ging ik lesgeven bij een dansconventie. Het was niet zomaar een dansconventie, het was de beste en grootste van het hele land: Tremaine Dance Conventions. We deden een tournee van 26 steden per jaar, van New York naar Los Angeles, van Miami naar Las Vegas, Chicago naar New Orleans, en gaven elk weekend les aan duizenden kinderen. Tremaine huurde grote zalen van hotels of congressentra af en organiseerde dan van vrijdagavond tot zondagmiddag een werfelende opeenvolging van danslessen en wedstrijden. Er waren vier verschillende niveaus: Junior, Teen, Senior en Teacher. Om de beurt gaven dansers en docenten uit Los Angeles en New York en ik de hordes kinderen in elke zaal les. YouTube, social media en dat soort dingen bestonden nog allemaal niet, dus dansers waren gewend alleen les te krijgen van de juf of meester van hun kleine, lokale dansschool. Meedoen aan de conventie was niet goedkoop, en het betekende heel veel voor de kids.

Ik kreeg deze onvoorstelbare droombaan nadat ik jarenlang de conventie zelf als leerling had bezocht en uiteindelijk de eer had Danser van het Jaar te worden in het laatste jaar van mijn

middelbare school. De eigenaar, een van mijn mentoren, Joe Tremaine, bood me eerst de baan van assistent aan en daarna die van hiphopdocent. Daarmee nam hij een risico, maar ik bewees mezelf en dat was het begin van mijn professionele danscarrière. In eerste instantie was ik niet van plan deze kans te grijpen. Tot op dat moment had ik tenslotte alleen als hobby gedanst. Ik had het nooit echt serieus genomen en zeker nooit als een carrière overwogen. Ik ging naar de universiteit met de gedachte dat ik misschien zou kunnen blijven voetballen, of iets helemaal nieuws kon gaan proberen, maar niet lang nadat ik aan Villanova begon, ging ik het dansen missen. Het was gek, nu dansen geen deel meer van mijn leven was, besepte ik dat het meer voor me betekende dan ik had gedacht. Maar dat niet alleen. Voor het eerst tekende zich iets af wat een thema zou worden gedurende mijn leven. Ik woonde op een nieuwe plek met nieuwe mensen, maar in plaats van te onderzoeken wat en wie dat mij te bieden had, verschool ik me. Ik zonderde me meteen af, en helemaal vanuit het *fucking* niets ontwikkelde ik een eetstoornis. Ik had nog nooit eerder zoiets meegemaakt, maar ineens was ik geobserveerd. Stom genoeg dacht ik dat ik gezonde keuzes maakte en at alleen een vast dieet van yoghurt, boterhammen met sla, tomaat en mosterd (geen vleeswaren of kaas) en gummybeertjes. De ‘vetvrije’ trend had alle winkels in de vs bereikt en was een belangrijke marketingtruc geworden. Ik was slim genoeg om aangenomen te worden op Villanova, maar dom genoeg om me te laten overtuigen door het etiket ‘vetvrij’ op het pak snoep, dus kocht ik ze. Ook ziek genoeg, blijkbaar.

Af en toe ging ik uit met mijn kamergenoot en andere vrienden van thuis – zij waren de enigen die ik kende en met wie ik omging – en dronken we bier en aten we chickenwings. Zoals

gebruikelijk dronk ik gigantisch veel, maar telde ik wel het aantal wings dat ik at en draaide dan de volgende ochtend overuren in de sportschool. Vervolgens ging ik weer verder met mijn vaste, ongezonde dieet. In een mum van tijd ging ik van 70 kilo naar 57 kilo.

Het was duidelijk dat ik ongelukkig was op de universiteit en mijn ouders waren heel bezorgd, maar ze wilden niet dat ik zou stoppen met studeren. Dus sloten we een deal. Ik zou het eerste jaar aan Villanova afmaken, goede cijfers halen, en daarna naar een andere universiteit gaan waar ik ook kon dansen. In de tussentijd mocht ik het bod van Joe Tremaine aannemen en de weekenden meereizen met Tremaine Dance Conventions. Vanaf het tweede semester in januari 1996 ging ik van maandag tot en met donderdag naar college, sprong vrijdagmorgen op een vliegtuig naar een spannende Amerikaanse stad en kwam dan zondagnacht weer terug. In de zomer zou ik dan van universiteit veranderen en naar New York University gaan. Probleem opgelost. Of toch niet?

In elke stad waar ik heen ging, was ik een beetje beroemd. Vanaf een podium gaf ik, met een microfoon in de hand, les aan gigantische zalen stampvol kinderen die dansten op de hit die ik uit de speakers liet schallen. Ambitieuze moeders en vaders stonden aan de zijlijn toe te kijken. De meisjes gilden als ik dans- te, en aan het einde van elke les ontstond er een gedrang. Zelf was ik ook nog een kind van negentien, met meisjes van vijftien, zestien, zeventien die in de rij stonden voor mijn handtekening en om foto's met me te nemen met hun wegwerpcameraatjes (er waren nog geen mobiele telefoons!). Het kwam ook regelmatig voor dat de moeder van een leerling mij haar hotelsleutel toestopte. Het voelde heel cool dat getrouwde moeders van eind

dertig, begin veertig me het bed in wilden krijgen. Ik genoot van de aandacht van de leerlingen en verwonderde me over de aandacht van hun moeders. Achteraf gezien was het zielig. De waarheid is dat het meteen naar mijn hoofd steeg. Ik dacht dat ik *hot shit* was. Maar wie zou dat niet hebben gedacht op die leeftijd? Ook is het waar dat ik ontzettend hard mijn best deed om cool te zijn. Op de middelbare school was ik denk ik altijd een van de cool kids geweest, wat dat ook moge betekenen, maar dat was in een klein stadje in New Jersey. Nu ging ik om met mensen uit New York en Los Angeles. We hebben het hier over Hollywood! Gaandeweg ontstond er een andere versie van mezelf.

Alsof ik erboven zweefde kon ik de persoonlijkheden, stijlen, maniertjes en het gedrag van alle belangrijke spelers in de danswereld observeren. Door te kijken en te luisteren, had ik al snel door met wie iedereen om wilde gaan en wie ik beter kon vermijden. Er waren mensen van wie je les wilde krijgen, voor wie je wilde werken en van wie je het meeste kon leren. En je had natuurlijk de feestbeesten. Dan waren er ook nog mensen die op zoek waren naar prooi, die jaagden op jongens en meisjes die verlegen zaten om werk, waardering en aandacht. Gelukkig had ik dat al snel door en ben ik daar nooit ingetrapt.

In de jaren die volgden leefde ik van maandag tot en met donderdag als mezelf, maar in de weekenden was het tijd om aan te gaan. Kleding was van belang (althoewel ik nooit echt goed gekleed ging), het kapsel, zelfs het loopje. Ik had veel maniertjes, hoe ik zat, hoe ik de microfoon vasthield, mijn koptelefoon droeg, zelfs hoe ik hallo zei. Ik werd me bewust van elk klein dingetje dat ik deed, erger nog, ik dacht dat iedereen om me heen zich daar ook bewust van was. Mijn ego ontplofte en, zoals